

[Elisabeth Bruun Olesen]

skal have en understøttelse, der giver fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste, at tidsbegrænsningerne i understøttelsen skal fjernes, og at arbejdsløse skal have ret til omskoling eller uddannelse efter eget valg på dagpenge-niveau. Men det må jeg jo tage til efterretning.

Maisted (FD):

Jeg har tidligere givet udtryk for, at jeg vil stemme for det radikale dagsordensforslag, og det skyldes, at det i bund og grund er et besparelsesforslag. Der er ikke i dagsordensforslaget indeholdt noget, der kunne antyde, at arbejdstiden vil blive nedsat, idet man som tidligere nævnt i debatten skal opfylde fem betingelser for, at det overhovedet kan lade sig gøre. Dermed fritages hr. Dohrmann jo fuldstændig for spekulationer, for fremskridtspartiet er ganske uden indflydelse, når jeg stemmer for dette dagsordensforslag.

Carsten Andersen (SF):

Indholdet i de radikales forlig med den borgerlige regering er et opgør med det store arbejdsløshedstal i form af et angreb på de arbejdsløse, et angreb, der har sigtet på at jage de arbejdsløse, hovedsagelig kvinderne, ud af A-kassesystemet over på ægtefællernes forsørgelse eller på bistandshjælp. De kræfter, der skulle udløses til kamp imod arbejdsløsheden, bliver brugt imod de arbejdsløse, som om det er de arbejdsløse, der er skyld i landets økonomiske situation.

Det kommer bag på de radikales nestor, hr. Bernhard Baunsgaard, at det er ubehageligt at komme på varig hjælp: det var da uheldigt, og det vil han gerne gøre noget ved. Jeg vil gerne give hr. Bernhard Baunsgaard en idé om, hvordan han kan gøre noget ved det, nemlig ved at fjerne de kedelige sider ved at komme på varig hjælp: sætte satsen op, så man kan leve anstændigt af den, for det, der er spørgsmålet i denne her sag, er nemlig at få penge nok til at leve og eksistere for, og at man ikke skal skydes ud på et fattighedsniveau. Det er en hån imod de arbejdsløse og imod den samlede lønmodtagergruppe, at der ikke gøres noget effektivt for at afskaffe arbejdsløsheden, men det er en krigserklæring fra de borgerlige, når de en efter en vil gøre alle langtidsledige til fattighjælpsmodtagere. Disse angreb på lønmodta-

gerne fortsættes, fordi de ikke bliver modsvarret af en massiv protest.

Det er flere gange fra regeringens side blevet nævnt, at overenskomstforhandlingerne i 1983 og nedskæringerne på arbejdsmarkedet er sket fredeligt og fordrageligt – man siger, at lønarbejderne har forståelse for landets vanskelige situation – men samtidig med at lønarbejderne har vist en såkaldt forståelse for tyveri af dyrtidsportionerne, for 4 pct.s lønrammen og for fjernelsen af taktregulering, har banker, forsikringsselskaber og de store industrikoncerner fået en forøgelse af deres overskud, der er mange gange større end den samlede lønforbedring i 1983–84.

Det er tvungende nødvendigt, at arbejdspladserne med klare og kraftige manifestationer afviser regeringens og de radikales overgreb, så i alle tilfælde regeringen forstår, at lønarbejderne ikke har forståelse mere for disse overgreb.

Sven Skovmand (RV):

Jeg vil gerne redegøre for, hvorfor jeg stemmer for den dagsorden, som hr. Estrup for mit parti har fremsat, og som jeg er ganske enig i. Da denne dagsorden imidlertid vil betyde, at hr. Svend Aukens dagsorden bortfalder, vil jeg lige komme ind på noget af det, der står i denne dagsorden.

Der står i første afsnits sidste punktum: »Ingen arbejdssøgende bør kunne tvinges på bistandshjælp«. Det er jeg ganske enig i. Når folk ønsker at arbejde og ikke kan få lov til det på grund af den store arbejdsløshed, skal man ikke sende dem på bistandskontorerne, for det er ikke arbejdsløshed, bistandskontorerne er sat til at løse. De kan yde bidrag til at bringe folk ud af en uheldig situation eller hjælpe dem med en uddannelse, men de skal ikke fungere som arbejdsløhedskasser. Hvis det radikale venstre gik ind for noget sådant, ville jeg stemme for den af hr. Svend Auken foreslåede dagsorden, og jeg ville i øvrigt tage mit medlemskab af det radikale venstre op til overvejelse, men som hr. Estrup har præciseret, er der ikke truffet en sådan beslutning.

Hvad der skal ske med dem, der ikke kommer i arbejde efter deres halvandet års uddannelse, afgøres i den kommende tids forhandlinger, og det vil for mit vedkommende være helt afgørende, at man finder en